

Pământul

Nicolae Labiş

Îndrăgit ca o mireasă, duşmănos ca o sudalmă,
Chica vântul ți-a-ncălcit-o, veacuri-veacuri, monoton,
Tu, pământ al țării noastre, pătimaș cuprins în palmă,
Încălzit cu buze aspre de tot neamul lui Ion.

Pe sălbatica ta față cu lungi riduri brune, parcă
O vrăjmașă-ntruchipare coborând din basm pune
Greu blestem, ursind făptura-ți să nu poată să întoarcă
Dragostea pe care omul necăjit ți-o închina.

Dunărenele întinderi, cu fântâni țipând a sete,
Adunau ursuz sămânța și iubirea de țaran,
Alungând din sate-n sate suflete nemângâiete
Și ciulini de-a dura-n zarea veștedului bărăgan.

Cunoscutu-le-am aievea păstorind un ied și-o iadă
Cu merinde-nchipuită în desaga de la șold.
Rupte-s blestemele astăzi și-i cu noi pământul darnic
Și de-aceea-i mângâi țărna, prins de-un aprig, viu imbold.

De aceea mi se strânge inima când văd pe-alocuri
Închircite păpușoaie, grâu-n spic purtând tăciuni.
Cum să-ngăduim neghina, nepăsarea, neștiința,
Când pământul însuși cere mult visatele-i minuni?

Cavalcade de tractoare galopeze peste câmpuri,
Înfioare-se pământul răscolit adânc de plug!
Straturi negre, nevăzute de a soarelui privire
Să-și răstoarne sub brăzdare chezășia de belșug.

De pe-acum mă-mbată-aroma caldă-a grânelor de mâine,
Și al turmelor de mâine miros bun de lapte cald.
Știu, călări pe cai, cu sulii lungi, de-ar mai trăi plăieșii,
Nu s-ar mai vedea din creasta păpușoiului înalt.

Pe întinderi dunărene, mări de galbenă lumină
Vom privi, cu legănate valuri mari de aur copt.
De pe-acum văd strașnic praznic cu hulubii de făină
Pe colacii după datini împletindu-se în opt!